

Udskriftsdato: 3. januar 2026

KEN nr 9849 af 09/04/2002 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse C-16-02 om tatovering af øjenbryn og øjenvipper - hjælpemiddeldefinition - hjælpemidler

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 350472-01

Ankestyrelsens principafgørelse C-16-02 om tatovering af øjenbryn og øjenvipper - hjælpemiddeldefinition - hjælpemidler

Resume:

En 73-årig kvinde var ikke berettiget til at få hjælp til dækning af udgifter til tatovering af sine øjenbryn og øjenvipper som et hjælpemiddel.

Ankestyrelsen fandt ikke, at de ansøgte tatoveringer kunne betragtes som et hjælpemiddel.

Ankestyrelsen lagde vægt på definitionen af hjælpemidler i hjælpemiddelbekendtgørelsen, hvorefter et hjælpemiddel er et produkt, der er fremstillet med henblik på at afhjælpe en fysisk eller psykisk funktionsnedsættelse.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 844 af 24. september 2001 - § 97, stk. 1

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 112

Sagsfremstilling:

Sagen drejede sig om en 73-årig kvinde, som søgte kommunen om at få bevilget hjælp til dækning af udgifter til tatovering af øjenbryn og øjenvipper. Det var i ansøgningen oplyst, at kvinden havde været totalskaldet på hele kroppen siden 1953 grundet en hormonubalance, som var opstået efter et psykisk traume.

Ansøger havde endvidere oplyst, at hun for egen regning i 1989 og senest i 1996 havde fået implanteret farvestof i bryn og vipper. Før 1989 var det ikke muligt at få implanteret farvestof, hvorfor hun i mange år havde malet sig med stifter og pensler. Sidstnævnte var dog - grundet hudens fedtethed - ikke nogen effektiv løsning.

Der forelå i sagen en udtalelse fra ansøgers egen læge, som anbefalede at ansøger fik hjælp til en kosmetisk behandling med forsøg på tatovering og reetablering af øjenbryn.

Kommunen gav efterfølgende afslag på ansøgningen og henviste til, at der, efter en konkret vurdering, ikke fandtes at være bevillingsgrundlag for det ansøgte efter § 97 i lov om social service.

Ansøger påklagede kommunens afgørelse til det sociale nævn. I klagen var det bl.a. anført, at ansøger var vidende om, at flere kommuner betalte for den ansøgte operation.

Det sociale nævn fandt, at ansøger ikke var berettiget til økonomisk hjælp til tatovering af øjenbryn og øjenvipper i henhold til lov om social service § 97.

Begrundelsen var, at der efter denne bestemmelse alene ses at være hjemmel til at bevilge hjælp til hudpræparater til at skjule stærkt skæmmende modernærker og andre ardannelser på hoved og hals samt til hudbeskyttende cremer til anvendelse på hoved og hals efter hudtransplantationer eller forbrændinger.

Nævnet besluttede imidlertid samtidig, at hjemvise sagen til kommunen til fornyet behandling og afgørelse i henhold til lov om social pension § 17, stk. 2.

Kommunen burde således vurdere, hvorvidt ansøger ud fra en økonomisk beregning havde midler til at afholde udgiften til tatovering af øjenbryn og øjenvipper.

I ansøgers klage til Ankestyrelsen var det bl.a. anført, at den ansøgte behandling var mikropigmentering og ikke som tidligere anført tatovering. Den ansøgte mikropigmentering var en permanent løsning og et alternativ til cremer samt maling med stifter og pensler flere gange dagligt, hvilket i følge § 12 i bekendtgørelse nr. 123 af 19. februar 1998 eventuelt ville kunne støttes.

Ansøger anførte endvidere, at total mangel på hårvækst kan skabe mange psykiske problemer i den daglige tilværelse, hvorfor støtteforanstaltninger heroverfor burde kunne ydes på linje med andre kosmetiske foranstaltninger f.eks. brystproteser, fjernelse af skæmmende modermærker m.m.

En mikropigmentering af øjenbryn og øjenvipper har en varighed på 6-7 år, hvorfor en årlig støtte hertil nok er mindre belastende for de offentlige budgetter, men af stor betydning for den enkelte støttemodtager.

Ansøger havde afslutningsvist anført, at hun under hensyn til klagens principelle karakter samtidig ville påpege, at lovens støtte om parykker, som er begrænset til 1 stk. pr. år, evt. 2 stk. pr. år, burde udvides til det samme antal halvårligt. Parykkernes holdbarhed var således blevet ringere over årene.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, hvorvidt der kan ydes hjælp til tatovering af øjenbryn og øjenvipper efter servicelovens § 97 om hjælpemidler.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt - som nævnet - at ansøger ikke var berettiget til at få hjælp til dækning af udgifter til tatovering af øjenbryn og øjenvipper efter servicelovens § 97 om hjælpemidler.

Ankestyrelsen var enig i nævnets hjemvisning af sagen til kommunen med henblik på en vurdering af, hvorvidt ansøger kunne få dækket udgifterne til tatovering af øjenbryn og øjenvipper efter bestemmelsen i pensionslovens § 17, stk. 2.

Begrundelsen for afgørelsen var, at den ansøgte tatovering af øjenbryn og øjenvipper ikke kunne betragtes som et hjælpemiddel, jf. servicelovens § 97, stk. 1.

Ankestyrelsen lagde vægt på § 1, stk. 2, i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 123 af 19. februar 1998 om ydelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter servicelovens §§ 97 og 98. Det følger heraf, at et hjælpemiddel er et produkt, der er fremstillet med henblik på at afhjælpe en fysisk eller psykisk funktionsevnedssættelse.

Ankestyrelsen fandt ikke, at det ansøgte i form af tatovering af øjenbryn og øjenvipper kunne anses for at være et produkt, der var fremstillet med henblik på at afhjælpe en fysisk eller psykisk funktionsevnedssættelse.

I forhold til oplysningerne i ansøgers klage om udskiftning af parykker bemærkede Ankestyrelsen, at det ligger uden for Ankestyrelsens kompetence at tage stilling til spørgsmål, som ikke er påklaget til Ankestyrelsen. I ansøgers sag, hvor der var truffet afgørelse om hjælp til dækning af udgifter til tatovering af øjenbryn og øjenvipper, havde Ankestyrelsen således ikke mulighed for at tage stilling til udskiftningshyppigheden af ansøgers parykker.

Ankestyrelsen henviste imidlertid til Ankestyrelsens principelle afgørelse refereret i Social Meddelelse SM 0-91-88, hvor Ankestyrelsen, på baggrund af en konkret vurdering, fandt at en ansøger var berettiget

til at få udskiftet sin toupé hvert halve år. Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at der var tale om ekstraordinært slid på toupeén.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.